

VÅRSEMINARIUM I STOCKHOLM

ÅRETS VÅRSEMINARIUM HÖLLS i Stockholm den 23 april. Temat "**Antikvariens framtida arbetsmarknad**" dryftades under förmiddagen ur ett statligt, kommunalt och fackligt perspektiv i Tessinsalen på Stadsmuseet.

Inledningsvis berättade **Anna Rygård**, Kulturdepartementet, om sitt dagliga arbete med att bl. a. synliggöra arkitekturfrågor och därigenom bevarandefrågor. Tidigare har Sverige fört en aktiv arbetsmarknadspolitik men idag satsas det istället på tillväxtfrämjande projekt, något som givetvis har påverkat insatser inom kulturvården. Byggnadsvård är uttryckligen prioriterat och nyckelorden är tvärssektoriell verksamhet, samverkan och regionalitet. Kulturvården skall decentraliseras, det lokal-regionala inslaget är mycket viktigt och alla initiativ skall komma "nerifrån". Detta ställer givetvis nya krav på kompetensen inom kulturvården och förmågan att hitta nya samarbetspartners. Hallandsmodellen är ett tidigt och lyckat exempel där en gemensam aktion löste ett regionalt problem - vilket gav en flerfaldig effekt inte bara för kulturvården.

Tre stora statliga satsningar är Kulturarvs-IT, industrisamhällets kulturarv och storstadssatsningen (i sistnämnda fall tycker Anna Rygård att regeringen ovanligt tydligt pekar ut ett specifikt del av vårt arv). Det finns emellertid ett stort resursproblem inom kulturvården. Basen som arbetar kontinuerligt är på tok för liten, vilket tydligt framkommer när stora, men tidsmässigt

relativt korta, satsningar dras igång.

Både strategier och kompetens måste alltid finnas, framhöll **Keith Wijkander** överantikvarie vid Riksantikvarieämbetet. För att kunna ha en bra grundkompetens måste kunskapsuppbyggnaden vara offensiv och olika discipliner korsbefrukta varandra. Det är därför mycket viktigt att dela upp ansvaret mellan de olika aktörerna: länsstyrelserna är beslutande myndighet medan läns museerna är kunskapsuppbyggande instans. Då Keith Wijkander tror på en ökad specialisering i framtiden blir det ämbetets uppgift att se till att inte helhetssynen försvinner. Ämbetets tvärssektoriella samarbete med andra statliga organ kommer att bli allt viktigare, medan länsstyrelserna får en mer beslutsfattande roll.

För att ge en kommunal infallsvinkel hade **Marianne Råberg**, enhetschef på Stockholms Stadsmuseum, bjudits in. Stockholm har en lång kulturvårdande tradition och har en stor bebyggelseantikvarisk kompetens, något som Marianne Råberg är medveten om inte finns över allt i landet. Det antikvariska arbetet har en självklar plats i Stockholm och samarbetet med andra förvaltningar fungerar bra. Byggherrar i gemen har förstått poängen med antikvarisk kompetens och staden har stora krav på antikvariska förundersökningar.

När PBL ändrades lades kontrollansvaret över på beställaren. Eftersom

Stadsmuseet är Stadsbyggnadskontorets förlängda arm kan man inte längre vara antikvarisk kontrollant, varför systemet med fristående antikvarierna har etablerats. De höga kompetenskraven har fastslagits av museet och stadsbyggnadskontoret. För att kontrollera bebyggelse klassad som "3:12or" måste man ha en BA-examen eller motsvarande, kunna PBL och andra lagar, vara insatt i kraven på tillgänglighet samt ha mellan två och fem års erfarenhet av bedömningsfrågor. För att arbeta med "3:10or" och lägre klassad bebyggelse krävs BA-examen eller motsvarande, kunskap om PBL samt åtta månaders yrkeserfarenhet.

Avslutningsvis berättade **Thomas M. Larsson**, DIKs vice ordförande, om fackets syn på bebyggelseantikvariens yrkesroll och arbetsmarknad. DIK vill öka antalet arbetstillfällen och samtidigt se till att den anställda blir bra avlönad. Från att inledningsvis varit få men mångsidiga "universalantikvarier" har yrkeskåren ökat i antal samtidigt som en specialisering har skett. Idag har museimanna-förbundet ca 5800 medlemmar, hur många som arbetar med byggnadsfrågor är oklart. Antalet yrkesverksamma har inte ökat de senaste åren, men Thomas M Larsson tycker ändå att vi

har "vind i seglen". Han tycker att det var ett stort misstag att inte kräva kommunal, byggnadsantikvarisk kompetens när PBL kom. Ska arbetsmarknaden utvidgas blir det troligen på kommunal nivå och eventuellt på länsnivå. Det gäller även att haka på storstad-satsningen och det vaknande intresset för kulturmiljö inom den privata sektorn. DIK har ett nätverk för dem som vill starta eget och hjälper gärna de antikvarier som vill bli egenföretagare. Man får inte heller glömma bort att yrkeskåren har en hög medelålder och att ett generationsskifte är att vänta.

Efterföljande diskussion kom i mycket att handla om PBL och varför den fungerar så olika runt om i landet. Keith Wijkander hävdade att reformen försämrades väsentligt genom det politiska maktskifte som skedde vid genomförandet. Ett annat problem är attitydskillnader inom olika statliga organ; RAÅ arbetar för tillfället med att utreda PBLs brister medan Boverket inte enhälligt tycker att lagen är dålig. Anna Rygård hävdade att PBL är en nybygg-nadslag som vållar kulturvården en massa problem. Det handlar också om regeringens förhållande till kommunerna. Från statligt håll har man släppt en massa krav, t.ex. på stadsarkitekt, med resultatet att kommunerna bantar bort allt som inte är absolut nödvändigt.

Den 24 april i år hölls BAF:s vårseminarium med temat "Arbetsmarknad" i Tessinsalen på Stockholms stadsmuseum. Talade gjorde bland andra överantikvarie Keith Wijkander från Riksantikvarieämbetet samt departementsråd Anna Rygård.

FOTO: MARI FERRING

Även frågan om en legitimering av bebyggelseantikvarier diskuterades. DIK har försökt göra detta med bibliotekarier, men det föll på den ottydliga utbildningsprofilen, ett problem som vi troligtvis har gemensamt. Många deltagare trodde emellertid att det dagliga arbetet skulle underlättas genom någon sorts certifiering. DIK fick också kritik för att kulturvården osynliggörs på bl. a. fackets hemsida och i DIK-forum.

Under förmiddagen lärde vi oss sammanfattningsvis att det regionala arbetet kommer att prioriteras. För den som inte vill hamna på exempelvis ett länsmuseum eller i en kommun kan alternativet istället vara att jobba inom den privata sektorn, vilket eftermiddagens två studiebesök handlade om. **Johan Engström** och **Staffan Hansing** från Stockholms Byggnadsantikvarier tog oss med till kvarteret Phaeton 1 & 2 i Gamla stan. Där berättade de om sin verksamhet och exemplifierade tillämpningen av Plan- och Bygglagens system med en fristående antikvarisk kontrollant kopplad till ett byggprojekt.

Efter en snabb fika avrundades eftermiddagen med att **Urban Nilsson** talade om sitt jobb på Nyréns arkitektkontor, ett av de få kontor i landet som har bebyggelseantikvarisk kompetens. På senare tid har Urban Nilsson gjort utredningar om industriområden i Stockholm som står inför större förändringar, exempelvis i samband med att industrierna har flyttat ut och områdena skall omprogrammeras för nya funktioner som exempelvis bostäder. Urban visade bland annat exempel från Elecrolux, på Lilla Essingen, samt Atlas Copcos område i Nacka.

Dagen avslutades med en mycket god middag på Myntkabinettet som var snälla nog att hålla öppet enkom för BAF. Flott!

Suzanne Pluntke

Sökes:

Språkligt och bildmässigt kreativ BA

INDUSTRIHISTORISK MÖTESPLATS Norberg söker en BA för projektanställning året ut, med möjlighet till förlängning.

Arbetsuppgifter: Skriva projektansökningar och utveckla nya kulturmiljö- och kulturturismprojekt. Ta fram informationsmaterial för mötesplatsen i tryckt form och på internet. Upprätta vårdplaner för en komplex bebyggelsemiljö med stort behov av byggnadsvård.

Kvalifikationer: Mycket god stilistisk förmåga. Vana vid självständigt arbete. God datorvana. Kunskap i bildhantering och html-programmering är meriterande.

För upplysningar ring projektledare **Dag Celsing**, tel. 0223-29 000, 070-635 10 60.

Svenska föreningen för byggnadsvård söker informatör/administratör

HELTIDSVIKARIAT FR.O.M. november 1999 och minst ett år till föreningens kansli som finns i centrala Stockholm, vid St. Eriksplan.

Vi söker dig som:

- har god informationsförmåga
- är väl förtrogen med byggnadsvårds- och arkitekturbranschen organisation och villkor
- har erfarenhet och intresse av byggnadsvård
- har god erfarenhet och brett kontaktnät inom branschen
- har god administrativ och organisatorisk förmåga

Dina viktigaste arbetsuppgifter blir att organisera olika evenemang som föreningen gör (konferenser, kurser, resor) samt administrativa arbetsuppgifter såsom utskick, registrering. Du bör vara van att arbeta självständigt, vara initiativrik och noggrann.

För mer information, ring kanslichef **Helena Wennerström** 08-30 37 85. Ansökan med meritförteckning och referenser skall vara oss tillhanda senast 1999-08-23 och skickas till: Svenska föreningen för byggnadsvård, Box 6442, 113 82 Stockholm.

ERFARENHETER FRÅN EN ANTIKVARISK FÖRUNDERSÖKNING

VAD KAN VARA VIKTIGARE än att förmedla historiska kunskaper om olika sorters byggnader till byggare, arkitekter, allmänhet och andra intresserade? Att det historiska intresset är starkt och levande är uppenbart så fort samtal inleds med i stort sett vem som helst i detta ämne. Den speciella och samtidigt svåra uppgiften som antikvarier är att förmedla insikten om att de historiska faktauppgifterna om en byggnad i sig inte är tillräckliga. En viktig uppgift i den antikvariska undersökningen blir därför att peka på de ingående material i byggnaden som – om de restaureras, sparas och bevaras – blir historiska vittnesbörd nog så viktiga som arkivuppgifter om ägare, verksamheter och annan historisk information.

Den antikvariska förundersökningen jag själv har erfarenhet av gäller ombyggnaden av en skola i centrala Örebro. Längst ner i Oskarsparkens halvrunda avslutning ligger Engelbrektskolan med tillhörande vaktmästarbostad, båda från 1925. Den stora byggnaden upptar ett av hörnen i ett kvadratisk kvarter. Parkens halvrundning formar skolans huvudbyggnad till en båge varifrån två lägre flyglar sträcker sig åt respektive gata. Arkitekturen är hållen i stram 20-tals klassicism med olika arkitektoniska element typiska för 20-talets klassicistiska uttrycksätt. 1997 såldes den välbevarade skolan av Örebro kommun till Örebro bostäder – Öbo, kommunens allmännyttiga bostadsbolag. Deras avsikt var från början att bygga om skolhuset till bostäder. White arkitekter AB i Örebro blev vinnare i den tävling som gick ut på att skissera en omgestaltning av skolgården och att utarbeta ombyggnadsritningar för byggnaden till bostäder. Skolan och vaktmästarbostaden finns upptagna i kommunens bevarandeprogram från 1988 och

återfinns där i klass två (av tre där klass ett signalerar byggnadsminnesklass). Diskussioner fördes från början om att ombyggnaden måste ske med hänsyn till skolans kulturhistoriska värde och att framför allt fasaden inte fick förändras.

Hösten 1997 kontaktade jag bostadsbolaget och erbjöd mig att i projektform utföra en antikvarisk förundersökning av skolan och vaktmästarbostaden. Öbo nappade på idén och ordande en fyramånaders projektanställning. Öbo äger och förvaltar en stor del av bostadsområdena från 50-talet och framåt. De äger även flera av stadens äldre byggnader. Tyvärr har Öbo tidigare varit snabba med att byta t.ex. fönster och portar på såväl jugendhus som 20-tals klassicistiska och för-funktionalistiska hyreshus. Det är därför av stort intresse hur den nu förestående ombyggnaden genomförs. Att Engelbrektskolan är en kulturhistoriskt värdefull byggnad präglar arbetet från både Öbos och inte minst arkitekternas sida. Visserligen kommer de tekniska kraven – som alltid – att på många punkter tvinga byggherren att sänka ambitionsnivån vad gäller önskemålen om bevarande. Dock kommer den fokusering som finns på byggnadens höga kulturhistoriska värde att finnas med genom hela processen.

I och med den antikvariska förundersökningen har man dock visat prov på ett långtgående intresse, inte bara för historiska kunskaper och byggnaden såsom en äldre skola, utan även öppnat för diskussioner om att gå varsamt tillväga och att spara så mycket som möjligt av 20-talets attribut. Jag vill här tillägga att det på ett meningsfullt sätt talats om resurshushållning. Öbo arbetar hårt med sin miljöprofil och har,

INSTITUTIONEN MEDDELAR

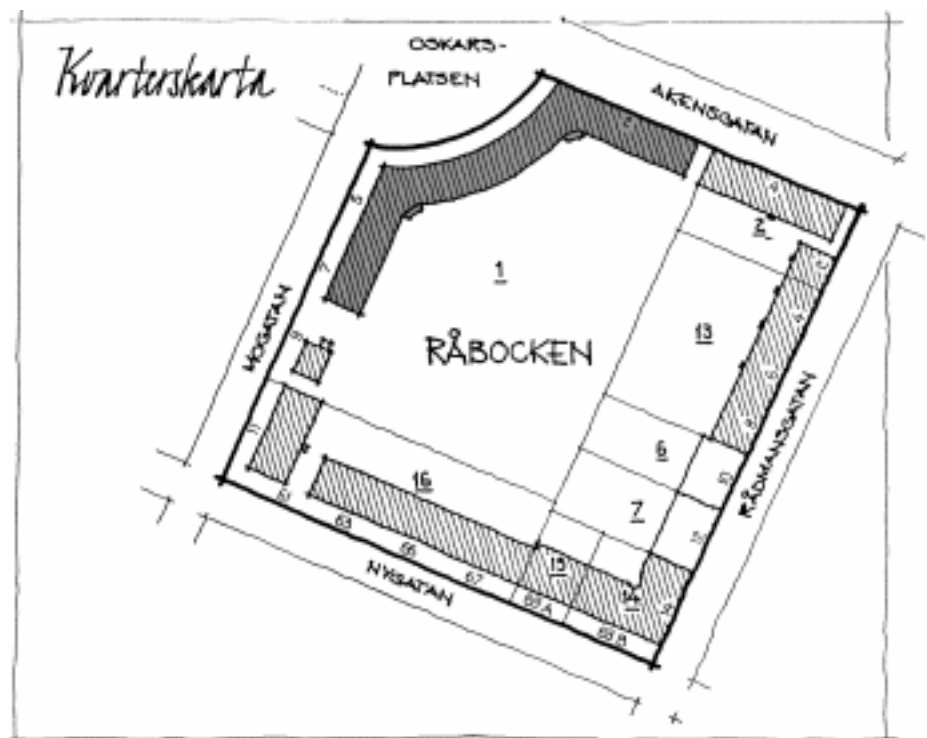
som ett exempel, gått över till linoleumgolv i stället för plastmattor vid golvrenoveringar. Det kändes helt relevant att diskutera bibehållande av kulturhistoriska värden förenat med resurshushållandet av material.

En stor behållning av denna undersökning kommer att gå i folkbildningens tecken. Arbetet kommer att ryckas och delas tut till blivande hyresgäster i gamla Engelbrektskolan. Jag tror det finns en stark ambition hos alla som arbetar inom kulurmiljövården att varav folkbildande. Det är därför extra roligt att nå ut till andra än dem som är speciellt intresserade och som därmed själva söker upp information.

Våga ta kontakt med fastighetsägare och erbjud antikvarisk förundersökning. Intresset för byggnadsvård växer!

Sif Bjarnasson

Situationsplan över kvarteret Råbocken i Örebro med Engelbrektskolan i det rundade hörnet mot Oskarsplatsen. Skolan uppfördes 1924 efter ritningar av A. Brunskog och är nu föremål för ombyggnad.

SEDAN FÖRRA NUMRET AV BAF-bladet har ett antal uppsatser lagts fram vid institutionen:

Maja Lindqvist – Spånplattornas triumf. Historien om 1970- och 1980-talens renoveringar. Bakgrund, genomförande och konsekvenser (magisteruppsats).

Henrik Gartz – Bromma flygplats. Ett infrastrukturellt kulturminne.

Susanne van Raalte – 3D GIS för planering, visualisering och simulering av urbana miljöer.

Michael Landzelius (tidigare Sjöberg) disputerade den 4 juni med sin doktorsavhandling - Dis[re]mebering spaces. Swedish Modernism in Law Courts Controversy. Oppent var M. Christina Boyer, professor i arkitektur vid Princeton University.

Johan Engström

Årets "Meja" – ett måndagsexemplar?

ALLA HAR VI VÄL någon gång råkat ut för ett "måndagsexemplar". Mig hände det första gången när jag var 10-årsåldern. Så glad jag var för den fina, röda cykel min pappa gav mig, trots att det varken var födelsedag eller julafton. Men ack; i takt med sönderfallande delar och allt större rostangrepp fördunklades min glädje och efter bara något år stod cykeln knappt att känna igen.

Efter lång tid har jag återigen drabbats av vad jag innerligen hoppas var ett måndags-exemplar: utbildningen Restaureringskonst på Kungliga Konsthögskolan. Fylld av förväntan (som en förstaklassare inför första skoldagen) traskade jag glad i hågen ut till Skeppsholmen en dag i september. Så spännande det skulle bli att få ta del av just den här utbildningen som är så omtalad. Årets tema, *Restaurera modernismen 1930-65*, kändes dessutom oerhört spännande och nydanande.

Förra årets elever var, vad jag hört, mycket nöjda med utbildningen och jag hoppas att även nästa årskull blir det. På begäran tänker jag dock dela med mig av mina erfarenheter, inte för att avskräcka, utan för att visa att "allt är inte guld som glimmar". Jag vill redan nu poängtera att följande text är helt och hållet min egen och att ingen annan kursdeltagare ska lastas för mina ord.

De första kursveckorna var lite trevande, och så får det för all del vara. Från lärarhåll meddelades att man kände sig lite osäkra, då temat ju skilde sig från tidigare år, då man haft mer "traditionella" teman, som kyrkor och herrgårdar. Vi delades upp i grupper, där varje grupp tilldelades en modernistisk byggnad i Stockholmsregionen, objekt som vi skulle följa under resten av läsåret. Vid kursens slut skulle grupp-arbetena utmynna i en utställning.

Höstens kursblock löpte utan något riktigt engagemang från lärarhåll. Redan nu började vi sakna deras närvaro under den schemalagda grupparbetstiden. De var aldrig på ritsalen, även om de vistades i byggnaden. De dök bara upp vid föreläsningar och studiebesök, och så på studieresorna förstås.

Det kan låta gnälligt, men cirka 40% av den schemalagda tiden (+ all tid mellan studieperioderna) berörde grupparbetet. Under knappt 30 av totalt 75 veckodagar (helger borträknade) skulle vi ägna oss åt grupparbetet. Under den tiden besökte lärarna inte våra studieobjekt på plats en enda gång! Till min grupp kom de endast tre gånger på hela tiden för att på allvar diskutera vårt arbete, två av gångerna helt och hållet på vår begäran! (Hur det var i andra grupper kan jag inte svara på, men jag såg sällan någon lärare på ritsalen.)

Under den sista studieperioden var det därför fler än jag som upplevde att vi "arbetade gratis" för att färdigställa en utställning åt Mejans, för att skolan skulle kunna marknadsföra sig, snarare än att vi arbetade för att uppleva glädjen av lärandet.

Ritsalen bestod av "mycket luftiga" lokaler (f.d. Arkitekturmuseet), där vi kämpade för att hitta ett sätt att utnyttja den undermåliga belysning som Arkitekturmuseet lämnat kvar, samtidigt som vi försökte placera oss så att ekot efter våra konversationer inte skulle störa de andra grupperna (ni vet hur det blir i stora, ödsliga lokaler). Efter hand som arbetet fortskred blev behovet av både det ena och det andra akut: fler avlastningsbord, belysning, ritfilm, tape i det avgörande monteringskedet, toalettpapper osv. Trots en, på eget initiativ upprättad, "önskelista", som i tidigt skede lämnades till lärarlaget, hände, mig veterligen, mycket lite för att förbättra situationen.

Under året gjorde vi ett par kortare och två längre, mycket sevärd och intressanta resor: en till modernismens Tyskland och Holland (Bauhaus, Sonnestraal, Schröder Haus) och en till Finland och Ryssland (sanatoriet i Pemar, biblioteket i Viborg och mycket mer) Jag vill verkligen poängtera att det varit oerhört roligt att göra dessa resor. Lärarna var som sagt med på resorna, men deras roll var mer som ett par elever. De följde med och lyssnade lika intresserade som vi andra på guiderna, men kom mycket sällan med några egna kommentarer. Under den tid vi åkte buss var högtalaranläggningen oftast tyst! När skulle professorn gjuta sin oändliga kunskap över oss? För han har väl ändå något att förmedla? Vi väntade tålmodigt.

Kanske skulle vi få tips på intressant litteratur att läsa i mellanperioderna, läsning som sedan skulle följas upp med seminarier när vi åter träffades? Eller åtminstone en lista att plocka intressant litteratur ifrån själva? Nja, det kom visserligen en litteraturlista i januari, men där fanns inte mycket som på allvar berörde modernismen. (Det kändes som om herrgårdarna och kyrkorna spökade även här.) Någon obligatorisk litteratur hade vi alltså inte, förutom två kompendier med artiklar av "Heidenstam, Curman, Hidemark, Lisinski och grabbarna". Alla som känner mig vet att jag inte behöver beordras för att läsa en bok, jag läser mer än gärna. Det jag efterlyser är diskussionen med dem som läst samma bok som jag. Det är sådana diskussioner man kan förvänta sig vid en utbildning där man kan "tillgodoräkna sig högskolepoängen vid forskarstudier".

Sista veckan klämdes en viktig principdiskussion om hur vi ska förhålla oss till modernismens bebyggelse, in på schemat. Givetvis alldeles för sent, och snarare som en lärarreaktion på elevarbeten, än som ett

planerat seminarium.

Föreläsningarna från både skolans egna lärare och inbjudna gästföreläsare började i regel med 1600-talet för att abrupt avslutas med Stockholmsutställningen 1930, det år årets tema började! Genom en föreläsare fick vi höra att det var så föreläsningen beställts; ingen speciell tyngdpunkt skulle läggas på 1900-talet. Där stod vi med lång näsa, vart hade modernismen tagit vägen?

Man kan tycka att avsaknaden av några lampor, alltför "gammaldags" föreläsningar, avsaknad av lärarledda bussturer, brist på handledning och utvecklande diskussioner inte är något att gnälla över, men ska den här situationen överhuvudtaget uppkomma på en "spetsutbildning"? Jag tror att, om lärarna vistats på ritsalarna (eller avsatt annan tid för att träffa oss elever), hade sådana här problem automatiskt avhjälpits. Dessutom hade intressanta och vidareutvecklande "småseminarier" uppstått av sig själva.

Till skillnad från många andra kurser och utbildningar saknades nämligen inte planering. Intressanta studiebesök och resor var inbokade och schemat skickades ut i tid. Det är djupet, diskussionerna, närvaron och engagemanget från lärarkåren som har saknats och det är just detta som jag hoppas var en engångsföreteelse som inte upprepas nästa år.

Slutligen vill jag säga att årets tema fortfarande känns intressant, välvalt och viktigt. Det är ju trots allt modernismens (och postmodernismens) byggnader som de flesta av oss kommer att ägna stora delar av vår yrkesverksamma tid åt. Troligen tål temat "Modernismen" snarare att återupprepas, än att det aldrig skulle ha valts.

Vicki Wenander

Bredda BAF!

Paul Henningsson, medlem sedan 1989, vill med detta inlägg skapa en debatt kring villkoren för att kunna bli medlem i BAF.

JAG ANSER ATT BAF borde vidga sin medlemsbas så att även personer som ej har gått den bebyggelseantikvariska linjen kan bli medlemmar. Föreningen har nu funnits i 10 år - och kommer förhoppningsvis att finnas minst lika länge till! Men för att kunna utvecklas anser jag att BAF måste vidga vyerna till att även inkludera personer som i bred bemärkelse arbetar med bebyggelse- och kulturvård samt aktiva bevarandeinsatser. Till exempel med följande yrkesprofiler: restauratörer, bebyggelsehistoriker, managementkonsulter, arkitekter, byggnadsvårdare, forskare, informatörer, sociologer, inredare, utbildare, skribenter, planerare, kulturgeografer, etnologer...(var finns förresten de sociala dimensionerna i dagens kulturvårdsklimat?!)

Kriteriet för medlemskap i BAF bör enligt min mening breddas av flera skäl;

1. Föreningen behöver nya medlemmar, nytt blod. Fler medlemmar ger en mer livaktig och starkare förening, som i sin tur kan nå

längre.

2. Föreningen behöver se nya infallsvinklar. Samhällsklimatet, jämfört med situationen som rådde då föreningen bildades, har förändrats. Intresset för kulturhistoria och bevarande i samhället har ökat starkt; artiklar i dagspressen, lagstiftning och regeringsprogram, flera byggnadsvårdscentra, EU-finansierade bygg- och miljöinsatser, fastighetsförvaltare, "K-märkt" på tv...etc. Samtidigt ändras arbetsorganisationer, inslaget av teknologi och IT ökar, strypta allmänna resurser, ökad rörlighet (välbekant för antikvarier!) m.m.

3. Föreningens grundsyn har sedan starten varit att utgöra ett forum för diskussion och utveckling av medlemmarnas yrkesmässiga och privata egenskaper. Att stänga in sig bakom en fasad av eventuella yrkestaktiska skäl kan därför aldrig vara BAFs syfte - medlemmarna samlas kring ett yrkesmässigt intresse för bevarandeproblematik, ej utifrån en gemensam yrkesbefattning. Det verkar dessutom mycket kortsiktigt, eftersom vårt yrkesfält förändras i takt med samhället (på gott och ont). Därför borde den enda bebyggelseantikvariska föreningen vara lyhörd och öppen för andra intryck. Om vi alla tycker samma sak uppstår ingen diskussion!

Paul Henningsson

Information om föreningen

Föreningens syfte är att verka för diskussion, inspiration och kunskapsspridning inom

bebyggelseantikvarisk linjes närliggande verksamhetsfält. BAF verkar genom debatter, studiebesök, föredrag och artikelförfattande med flera kunskapsbefrämjande aktiviteter.

Styrelse

Lars Bergström, Örjan Molander, Johan Rittsél(kassör), Karolina von Mentzer(sekr.), Vicki Wenander(ordf.) och Hans Petterson, Mari Ferring, Torbjörn Lindstedt, Suzanne Pluntke.

Redaktionsadress BLaDeT

c/o Johan Engström
Ljusstöparbacken 11 A, 3tr
117 65 STOCKHOLM
Tel: 08-744 15 12, Fax: 08-55607980
Mob: 0708-243295, e-post: johan@stoba.se

Föreningsadress

Bebyggelseantikvariernas förening
Heleneborgsgatan 25 A
117 31 STOCKHOLM
Tel: 08-5083 15 53, Fax: 5083 15 99,
Internet: bafor.cjb.net
E-post: bafweb@iname.com

Medlemskap 125:- på Pg 475 61-6